

Nosite bremena drug drugemu!

Dragi starši in otroci!

Pričeli smo novo šolsko in veroučno leto. Otroci ste imeli skrbi z nabavo učbenikov, nahrbtnikov, pisal, barvic, športne opreme; starši pa s tem, kako dobiti denar, da vse to poplačate. Stroški so veliki! Mnogi starši niste zmogli in ste se obrnili na pomoč pri Karitas.

Naj vas ne bo sram! Ponosni bodite, da ste zaradi ljubezni do otrok zmogli ta korak. Zahvaljujem se Karitas, da vam je pomagala in tako omogočila nemoten začetek pouka vašim otrokom. Bremena so velika! Starši niste samo financerji vašim otrokom, ste tudi vzgojitelji. Otroci pa niste samo prejemniki dobrin od vaših staršev, ampak dolžniki, da jim skrb vračate z ljubeznijo, uboganjem in spoštovanjem.

Vse, kar se dogaja med starši in otroci, ima samo en namen: pripraviti otroke na samostojno življenje, da si bodo s poštenim delom služili vsakdanji kruh. Vendar pa nas Jezus opozarja, da človek ne živi samo od kruha in za kruh. Človek živi tudi za Boga, za nebesa. Po starših nam je Bog dal življenje zato, da bi bili srečni, druge osrečevali in se zveličali. Starši ste dolžni poskrbeti, da otroci končajo vsaj osnovno šolo. Mnogokrat jih spremljate v šolo, se zanje zanimате na roditeljskih sestankih in govorilnih urah. Dolžni pa ste otrokom tudi pomagati, da bodo spoznali Boga, ga ljubili in se z njim srečali v nebesih. Verouk vam je pri tem samo v pomoč, ni pa edino versko vzgojno sredstvo. Glavni vzgojitelji otrok v veri ste vi, dragi starši! Po smrti vas bo Bog najprej vprašal: »Oče in mati, kaj sta vidva storila z otrokom, ki sem vama ga zaupal«? Otroci morajo vedeti, da je poleg intelektualne potrebna tudi verska vzgoja. Starši imate pravico in dolžnost bedeti nad tem! Dan je razdeljen na 24 ur. V teh urah se da vse narediti. Dovolj je, da so otroci 8 ur v šoli, 8 ur doma in 8 ur počivajo. Tistih osem ur, ko so otroci doma, starši lahko razporedite za obšolske dejavnosti, pa tudi za verouk, ministriranje, pevske vaje, animatorska srečanja in seveda

za udeležbo pri sveti maši tudi kdaj med tednom.

Ne bi bilo prav, da starši z otroki vstopate samo v šolo ali k verouku, ne pa tudi v cerkev! Mnogi otroci so zbegani, ker morajo sami, brez staršev, iti k nedeljski maši. Nedeljska maša ni samo za otroke, prav tako je potrebna tudi staršem. Bremena, ki se kopičijo med tednom, nujno moramo odložiti na oltar, kjer po duhovniku Jezus daruje sveto mašo. Pri poslušanju njegove besede, nedeljske pridige in pri svetem obhajilu nas Jezus hoče okrepiti za teden, ki ga s ponedeljkom pričnemo. Starši in otroci ste zelo potrebni te Jezusove hrane. Drugače ne boste zmogli nositi bremena en drugemu, kaj šele, da bi nosili lastna bremena! Brez Jezusa boste starši počasi zgubljali upanje za prihodnost, otroci pa bodo vedno bolj predrzni, neubogljivi in neobvladljivi. Starši, nosite bremena vaših otrok, otroci, vi, pa po svojih močeh lajšajte bremena vaših staršev!

Naj vas dobri Bog blagoslavlja, Mati Marija pa spremlja v novem šolskem in veroučnem letu.

Vaš škof
+Peter Štumpf

Bog je kakor dober zdravnik, ki hoče bolniku rešiti življenje. Daje mu bridko zdravilo; včasih vzame v roko celo nož in zareže v živo meso, da človek vpije od bolečine. Ali bomo rekli, da je zdravnik hudoben? Da hoče bolniku slabo, ko ga z rezanjem tako muči? Ne! Ravno narobe! Zdravnik je dober, bolnika hoče rešiti, zato ga reže, ko ga drugače ne more ozdraviti. Ali še bolje: Bog je dober oče, ki svojega otroka neizmerno ljubi. Ko vidi, da gre otrok na krivo pot, ga najprej lepo in ljubeznivo opominja, če to ne pomaga, bolj ostro; če niti to ni dovolj, vzame palico. Da, dober oče bi sinu celo raje zlomil nogo, kakor pa dopustil, da sin odide in utone. Vse to naredi oče iz ljubezni do sina, čeprav sinu to zmeraj ne ugaja.

Tak in še neskončno boljši Oče je Bog, ki vsakega človeka neizmerno ljubi. Vsakega človeka brez razlike bi rad zveličal, bi ga rad pripeljal v nebesa. Zato ga je ustvaril. To je človekov končni cilj.

Danijel Halas, Božje srce – naš Rešitelj

Iz nagovora škofa msgr. dr. Petra Štumpfa na pastoralnem tečaju v Kančevcih:

Novo pastoralno leto 2010/11 bo posvečeno krščanski dobroti in solidarnosti. Na evharističnem kongresu v Celju smo se pred obličjem evharističnega Jezusa zavezali, da bomo med seboj še bolj tovariši, družabniki, spremljevalci, z drugo besedo »compagnoni«. Latinski besedi »cum pane« nas določata kot prijatelje, dobre kot kruh.

Ne moremo biti dobri med seboj samo med evharistijo. »Pojdite v miru« ob koncu maše pomeni, da maša ni končana, ampak se nadaljuje zunaj cerkvenih vrat. V življenju po župnijah, redovnih skupnostih, družinah, med sosedi, v šoli in službi je potrebno biti »compagnon« ali »cum pane«...

Nemogoče je nositi bremena drug drugemu, če med seboj nismo usmiljeni...

Deliti kruh brez usmiljenja je sicer mogoče, vendar je to dejanje, ki samo pomirja vest, nima pa moči sprave, spreobrnjenja, ker ne pomeni umivanja nog. Je samo zunanje organizacijsko opravilo, manifestacija in promocija!

Naše spovednice bi morale postati nečke, v katerih gnetemo testo za »cum pane« in njegov kvas je usmiljenje.

Slika na naslovnici

Na poti k Bogu srečamo nebeško mater Marijo. Ona nas vodi k Jezusu. Ona je obdana z vencem rož, z rožnim vencem. Najlepši rožni venec je tisti, ki ga Njej in Njenemu Sinu v čast spletemo z molitvijo. Ena oblika je tudi molitev rožnega venca, ki ima štiri dele, vsak del pa ima pet skrivnosti, vsaka skrivnost pa deset cvetov. Mesec oktober, mesec rožnega venca nas vabi, da Jezusa in Marijo slavimo tudi z molitvijo rožnega venca. Sami zase, skupaj v družini, skupaj tudi v cerkvi.

Lojze Kozar ml.

Duhovna in telesna dela usmiljenja

Jezusovo življenje je bilo eno samo darovanje, eno samo delo usmiljenja. Ljudem je pomagal v duhovnih in telesnih težavah. Odpuščal jim je grehe, jih učil, tolažil, opominjal, pa tudi ozdravljajal, dajal kruha in pomagal v drugih telesnih potrebah. Njegovo življenje je vabilo vsem nam, da ga posnemamo, da delamo dobro.

Po Jezusovem zgledu nas Cerkev vabi, da pomagamo ljudem, da opravljamo duhovna in telesna dela usmiljenja.

Telesna dela usmiljenja:

1. Lačne nasičevati. Skoraj neverjetno je, da je v 21. stoletju to naročilo še aktualno. V različnih deželah so mnogi ljudje podhranjeni, mnogi stradajo in kar je še bolj strašno, mnogi zaradi lakote umirajo. Tudi mnogi otroci. Zdi se, da lahko to katastrofo le opazujemo, da ne moremo ničesar storiti. A vendar se da marsikaj narediti. Najbolj učinkovita pomoč je preko Karitas ali Slovenskega misijonskega središča. Tako pomoč

***Jezus me vabi, da
nasičujem lačne***

pride v prave roke, npr. do misijonarjev, ki jo potem posredujejo tistim, ki jim je namenjena. Poleg lakote v svetu obstaja tudi pomanjkanje doma. Morda celo v domačem kraju, v sosedstvu kdo potrebuje hrano. Potrebuje pa tudi duhovno hrano, lepo besedo, pogum. A to je že duhovno delo usmiljenja.

2. Žejne napajati. Tudi to naročilo se sliši nekoliko čudno. Kdo pa je še danes žejen? Če pogledamo najprej po svetu, se spet pokaže velika potreba po pitni vodi. Nekatere pokrajine pesti suša, spet druge pa poplave, ko je vode preveč, ni pa uporabna za pitje. Ali pa je voda tako zastrupljena, da je ne

moremo uživati. Tudi skrb za čisto pitno vodo je telesno delo usmiljenja. Pri tem lahko vsak sodeluje, da okolja in vode ne zastruplja. Odgovorni pa so dolžni poskrbeti za zdravo vodo z gradnjo črpališč in vodovoda.

3. Nage oblačiti. Zdi se, da je to najlažje narediti, saj so naše omare prepolne oblačil. A človeku je potrebno dati, kar potrebuje in ne tisto, česar imamo preveč. Gotovo lahko mnogim ljudem pomagamo tudi z darovanjem oblačil. A morda moramo najprej obleči sebe. Predvsem v poletnem času je marsikdo pomanjkljivo oblečen in tak pride tudi v cerkev. Tako bi marsikomu res morali dati obleko, da ne bi razkazoval svoje golote.

4. Popotnike sprejemati. Ljudje danes veliko potujemo. Predvsem zaradi službe. Pa tudi zaradi razvedrila, sprostitve, udobja. Skozi naše kraje potuje veliko ljudi. Običajno ne potrebujejo prenočišča, da bi jim dali streho, morda pa kdo potrebuje nasvet, navodilo, da najde cilj. Kako lepo je popotniku, če dobi prijazen odgovor. Sicer pa smo vsi popotniki, popotniki v večnost. In na tej poti sprejemamo drug drugega, ga vzpodbujamo, krepimo in vodimo.

5. Bolnike obiskovati. Bolniku ne pomaga do zdravja samo zdravnik, temveč ravno tako bližina sočloveka. Človek si iz bolnišnice želi čim prej domov, v svoje okolje, med svoje ljudi. In ko se vrne, se takoj počuti bolj zdravega. Prijazna beseda, bližina sočloveka bolnika duhovno dviga. Dobro duševno razpoloženje pomaga zdraviti telesne bolezni. Zato nas Cerkev vabi, da bolnike obiskujemo, da smo jim blizu. Priložnosti za to je vedno dovolj. Morda v sorodstvu, morda pri sosedu, morda pa kar doma. K tej nalogi spada tudi skrb za bolnika v domači družini, kar je morda še najtežje.

6. Jetnike reševati. Ne gre za to, da bi zbrali oborožene ljudi in s silo osvobodili tiste, ki so v zaporu. Tudi ne za to, da bi pred zapori pripravili demonstracije za njihovo osvoboditev. Kar lahko naredi vsak izmed nas je, da rešuje jetnika preden pride v zapor. Pa tudi, da rešujemo tiste, ki so v ječi različnih

omam, strasti, kakršnega koli zla.

7. Mrliče pokopavati. To delajo pogrebni zavodi. A oni opravijo samo tehnično delo. Pri pokopavanju mrličev pa je potrebno skrbeti še za duhovno dimenzijo. Za bližino svojcem, za udeležbo pri pogrebu, za primerno skrb za grobove, za primerno obnašanje na pokopališču.

Duhovna dela usmiljenja:

1. Grešnike svariti. Vemo, da je greh največja nesreča za človeka. Ker ga odvrča od Boga, od večne sreče. Zato je prav, da se tega zla varujemo. Zato je prav, da tudi drugim pomagamo prav živeti. Človeka, ki greši, je potrebno z vso ljubeznijo opomniti, ga posvariti, ga povabiti, da se odvrne od greha. Si to še upamo narediti? Danes si skoraj nihče ne upa opomniti niti otroka, ki se npr. v cerkvi neprimerno obnaša. A vendar bi to morali storiti. Kakor bi tudi morali posvariti tistega, ki preklinja, ki laže, ki krade, ki živi v izvenzakonski skupnosti. Seveda tega ne bomo storili javno, temveč na štiri oči, z vsem spoštovanjem in z veliko ljubeznijo.

2. Nevedne učiti. In spet se lahko izgovorimo na druge, na tiste, ki so za to plačani. Na učitelje. A ne gre v prvi vrsti za matematiko, zgodovino, kemijo. Čeprav je včasih potrebno podeliti tudi znanje s teh področij. Predvsem gre za učenje pravega življenja, učenje pravih medosebnih odnosov, pravih korakov. Za to opravilo ni treba iti nikamor. Lahko začnemo in učimo kar v svojem okolju. Seveda nevsiljivo, obzirno.

3. Dvomljivcem prav svetovati. Kolikokrat smo v dvomih. Kolikokrat se ne vemo prav odločiti. In kako lepo je, če zna kdo prav svetovati. Naša naloga je, da nasvete sprejemamo, in da tudi sami svetujemo. A to ni zmeraj lahko.

Jezus me vabi, da svojim bližnjim prižigam luč

Tudi zato se obračamo na Božjo modrost. Prosimo, naj nam Bog da pravo pamet, pravo modrost.

4. Žalostne tolažiti. »Saj bo bolje!« Kako prazna je lahko taka tolažba. Tolažiti žalostne pomeni začutiti bližnjega. Njegovo žalost sprejeti za svojo žalost. Biti z njim. Ne samo z njim jokati, temveč gledati preko žalosti, preko gorja, preko časnega. Gledati v večnost, ozirati se na Boga, ki je vir pravega veselja. Iz te zagledanosti v večnost zajemati besede in dejanja, ki bodo zares potolažile žalostnega.

5. Krivico voljno trpeti. Ob krivici se človeku stiskajo pesti. »Ti bom že pokazal! Le čakaj, boš že dobil zvrhano mero!« A krivica rodi krivico, nasilje rodi nasilje. In potem ni konca. Pregovor pravi, da je bolje krivico trpeti, kakor krivico delati. Seveda to ni lahko. Najmočnejši zgled nam je Jezus. Za njim pa mnogi ljudje, kristjani, ki so doživljali krivice in voljno vse prenašali. Ker so se zavedali, da je tisti, ki krivico dela, navsezadnje velik revež.

6. Žaljivcem iz srca odpustiti. Odpuščanje je stvar srca, pa tudi stvar volje. Ne odpustim, ker nočem odpustiti. Ali pa se trudim za odpuščanje. In odpuščanje prinaša mir. Najprej tistemu, ki odpusti. In potem še drugim. Večkrat ponavljajmo Jezusove besede s križa: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«

7. Za žive in mrtve Boga prositi. Navsezadnje smo vsi reveži. Nebogljeni. Ne zmoremo, kar bi želeli. Ne zmoremo biti dobri. Omahujemo, padamo, pa se spet dvigamo in nadaljujemo pot. Povezani z Bogom smo močnejši, lažje vztrajamo, lažje dosežemo cilje in lažje dosežemo glavni cilj, nebesa. Zato drug za drugega molimo. Tudi za rajne, ki sami ne morejo več delati za svojo srečo.

Leto dobrotelčnosti in solidarnosti nas vabi, da storimo kaj več za svojega bližnjega. Telesna in duhovna dela usmiljenja so konkretne naloge, ki jih lahko dan za dnem uresničujemo.

Veš, Gospod, da...

me je nedavno nazaj turist, ki si je prišel ogledovat našo farno cerkev vprašal: »Ali ste vi in vaši farani kaj ponosni na svoje svetišče, ker je tako lepo?« Na videz skromno vprašanje, ki pa mi je nekoliko pozneje spravilo kar v zadrego in hkrati rodilo celo vrsto novih vprašanj. Gospod, dovoli mi, da vsaj nekoliko teh vprašanj tudi predstavim. Zdi se mi namreč, da se dotikajo vseh slovenskih kristjanov.

Koliko truda, žrtev, odrekanj in dela, vse na temelju vere, so bili pripravljene vložiti naši predniki za to, da si dobival Ti, ki nisi imel ničesar, kamor bi lahko glavo položil, strehe nad glavo, in da bi ostal med njimi pod podobo evharistije?

Mnoga svetišča skupaj s poslikavami, oltarji in kipi ter z drugo opremo, so umetnine najvišje ravni. Koliko tovrstnega bogastva je prispeval slovenski katoličan svoji domovini? Pa se je kljub temu moral za vzdrževanje cerkva v polpreteklosti obračati za pomoč v tujino. Toda ali ni tudi dandanes domovina pri vzdrževanju te kulturne dediščine preveč mačehovska do njega?

Čemu vse so bile mnoge naše cerkve priče? Mnogih pogled sega v predturške čase, čez mnoge je divjal vihar dveh svetovnih morij, neredke je objemal rdeči plamen revolucije in povojnih tretiranj... Toda ali niso bile vedno zavetje slovenskemu srcu, da se je tu bogatilo z močjo, tolažbo in veseljem, skratka s pravim dojemanjem življenja?

Iz množice vprašanj še naj navedem nekatera, ki so kar vsiljivo hrumela pred ušesa vseh krščenih. Smo kristjani ponosni na svoja svetišča, pa ne samo zaradi prednikov in njihovega truda, ne samo zaradi kulturne dediščine, kamor jih sodi večina, ampak predvsem zato, ker so prebivališča samega Boga med nami?

Da, Ti Gospod, gospodar vsega, si Bog med nami v naših cerkvah. Čutimo to dovolj globoko? Še imamo osvojeno to resnico, še verujemo vanjo? Ali znamo to »dediščino« s ponosom vzdrževati, varovati in jo posredovati mlajšemu rodu? Še

prihajamo k tebi na obisk in po pomoč kljub svoji samozadostnosti, ki je v našem času tako prisotna? Vstopamo v sveetišča s primernim odnosom in obleko, tudi ob slovesnostih, posebej v poletnem času?...

Ne, Gospod, vprašanj ni bilo zlepa konec, ti veš. Priznati moram, da sem se zaradi odgovorov na nekatera moral ponižno trkati na prsi toliko bolj, ker sem čutil tvojo gorečnosti za Očetovo hišo (tempelj), ki žari iz evangelija.

Bralka, bralec teh skromnih vrstic, morda še čakaš moj odgovor na vprašanje omenjenega turista. Glasil se je: »Mnogi so še ponosni na svojo cerkev, ponosni, da je v njej lahko Bog med nami, zato tudi mnogi zgledno skrbijo zanjo.«

In kakšen odgovor boš dal(a) ti? Prisluhni mu, Gospod.

Lojze Kozar ml.

Rožni venec

Čislo ali rožni venec je lahko umetniški izdelek. Lahko je dragocen spomin, darilo. Predvsem pa je pripomoček, da se naš duh dviga k Bogu, k Jezusu, k Mariji. V pripravi na misijon v Odrancih so starši, mladi in drugi izdelovali rožne vence. Na vrvico so nizali svetle in temne lesene kroglice. Ob koncu misijona je vsaka družina dobila en rožni venec, da bi se ob njem zbirala k molitvi. Ob nizanju kroglic so spoznavali vsebino molitve. Da poznamo veseli, svetli, žalostni in častitljivi del. Da nekatere kroglice pomenijo molitev Očenaš, druge Zdrava Marija. Da se ta molitev navdihuje ob Svetem pismu, da je pravzaprav povzetek Svetega pisma. Da ni primerno samo drdrati naučene besede, temveč se je potrebno ustaviti pri vsebini, pri svetopisemskem dogodku. Da na vrvico nizamo svoje življenje, vesele, žalostne, veličastne dogodke. Da na vrvico nizamo zahvale in prošnje za svoje najbližje. Da navsezadnje lahko molimo tudi med vožnjo, na sprehodu, pa doma v svoji sobi. Da k redni molitvi vzpodbujajo tudi posebna združenja molilcev, ki jim pravimo rože živega rožnega venca. To so združenja po 15 ali po novem 20 oseb, od

katerih vsaka vsak dan zmoli eno skrivnost rožnega venca, skupaj torej vse dele rožnega venca. In to dan za dnem, teden za tednom, leto za letom. Nekateri že desetletja. Po nekaterih župnijah imajo po več deset rož, v eni srednje veliki župniji na primer 21 rož, kar je 330 molilcev, ki vsak dan zmoli eno desetko. To je duhovna moč, ki pomaga vsem v župniji in širše. Člani in članice rož se srečajo vsaj enkrat letno, ko si zamenjajo podobice, dajo za skupno sv. mašo, se spomnijo pokojnih članov in članic. To je tudi apostolat, oznanjevanje, saj voditelji in voditeljice rož po smrti člana iščejo novega. Delo molilcev je sodelovanje pri bogoslužju Cerkve, ko ob različnih priložnostih vodijo skupno molitev.

Mesec oktober je priložnost, da poživimo molitev rožnega venca. Tudi priložnost, da okrepimo rože rožnega venca ali jih na novo ustanovimo.

Rože na oknih ali v vrtu ali na travnikih zelo oplešajo naše okolje, naše počutje. Rože, podarjene Mariji in Jezusu po molitvi rožnega venca prinašajo duhovno lepoto in moč v naše življenje.

Rožni venci za našo duhovno rast

Benedikt Dejan Emberšič

Bogoslužna obleka

Bogoslužna obleka spada med bogoslužna znamenja, saj z njo razodevamo različnost služb, hkrati pa prispeva k lepoti svetih opravil. V prvih treh stoletjih Cerkve ni bilo posebne bogoslužne obleke, ki bi se po obliki razlikovala od navadne, svetne obleke. Najverjetneje pa je, da že v prvi dobi krščanstva pri bogoslužju niso imeli iste obleke, ki so jo nosili vsak dan, temveč lepšo. Tako je grška in latinska družbena pra-

znična obleka 4. stoletja začetek bogoslužne obleke.

Ko so v 10. stoletju začeli pred uporabo bogoslužno obleko posebej blagoslavljeni, je bila ta izvzeta iz vsakdanje rabe in je postala sveto oblačilo. Po 12. stoletju se je bogoslužna obleka spreminjala predvsem po snovi, obliki in okraskih. Vsaka doba je vtisnila bogoslužni obleki svoj pečat. Ves razvoj bogoslužne obleke glede oblike in okraskov je sad notranje moči skrivnostnega Kristusovega telesa, ki se iz stoletja v stoletje razodeva v različnih oblikah.

Alba

Alba je široka bela halja s širokimi rokavi in sega do peta. Alba se imenuje zato, ker je bele barve (latinska beseda *albus* pomeni bel). To je dejansko tunika, ki so jo kot obleko nosili svobodni rimski državljani, pa tudi sužnji. Zato je samo po sebi umevno, da so tudi škofje in duhovniki že v najstarejši dobi opravljali bogoslužje v tuniki. Novi Rimski misal pravi o albi: „Skupna bogoslužna obleka za služabnike vseh stopenj je alba.“

Štola

Štola je bogoslužna obleka, nekakšen širok pas blaga, ki jo duhovniki nosijo okrog vratu in jim visi čez prsi. Kakor mašni plašč je tudi štola v različnih liturgičnih barvah. Štola je simbol Gospodovega jarma in svetih dolžnosti, ki jih duhovniki sprejemajo s posvečenjem. Naša bogoslužna štola je nastala iz starodavne ovratnice ali ogrinjala, ki so ga nosili na ramenih za toploto. Podoben je bil volnenemu ogrinjalu ali pledu, ki ga ponekod še danes nosijo ženske. To platneno ogrinjalo so v svetnem življenju nosile ugledne osebe. V cerkveni govorici so od 7. stoletja za to ogrinjalo namesto latinske besede *orarium* uporabljali grško - štola.

Mašni plašč

Mašni plašč je široka vrhnja bogoslužna obleka duhovnika. Nastala je iz rimske penule. To je bila volnena zvonasta obleka brez rokavov, ki je človeka pokrivala krog in krog in je

segala do kolen. Na sredi je imela izrez, da so jo oblekli čez glavo. Sprva so jo nosili preprosti ljudje, kasneje pa so jo sprejeli tudi višji sloji. V 5. stoletju se je v Franciji in Španiji za penulo udomačilo ime kazula, to je hišica, ker je to oblačilo popolnoma pokrivalo telo.

Najprej je bila kazula uradna bogoslužna obleka vseh klerikov, od 5. stoletja pa nosijo kazulo samo duhovniki, in še ti samo pri maši. Zato je tudi pri nas za to oblačilo prevladal izraz mašni plašč.

***Slovesna bogoslužna oblačila – mašni
plašči***

Druge bogoslužne obleke

Korok ali koretelj: Je skrajšana alba, ki navadno sega do kolen. Duhovnik mora korok nositi vedno čez duhovniški črni talar. V 13. stoletju je korok postal običajna bogoslužna obleka vseh klerikov, ki nadomesti albo pri vseh bogoslužnih opravilih, razen maše. Tudi danes duhovnik ali diakon obleče korok pri bogoslužnih opravilih, kadar ni potrebno obleči mašnega plašča in ima čez korok samo štolo ali pa tudi še pluvial ali večernični plašč.

Pluvial ali večernični plašč: Pluvial je široko polkrožno ogrinjalo, ki pokriva vse telo. Spredaj je odprt in zgoraj na prsih spet s kovinsko sponko. Pluvial duhovnik navadno uporablja pri procesijah, pogrebih, slovesni blagoslovih in raznih drugih slovesnih pobožnostih in priložnostih.

Dalmatika: Dalmatika je vrhnja obleka diakona, s širokima rokavoma in sega do kolen. Dalmatika je pri bogoslužju vedno iste barve kakor mašni plašč.

Pluvial ali večernični plašč

Liturgične oz. bogoslužne barve

Glavna značilnost bogoslužnih barv je, da so v službi svetih skrivnosti, ki jih obhajamo in doživljamo v bogoslužnem letu. Kristjani so vsaj prva tri stoletja uporabljali pri bogoslužju samo bela oblačila. Kdaj je prišlo v navado, da so ob posebnih priložnostih in godovih nosili oblačila te in one barve, ne vemo natančno. Prvi je za latinsko Cerkev določil bogoslužne barve papež Inocenc III. leta 1200, in sicer: belo, rdečo, zeleno, vijolično in črno. Tudi sedanje prenovljeno bogoslužje je sprejelo to ustaljeno navado uporabe bogoslužnih barv.

Bela barva pomeni luč, čistost, veselje. Zato jo uporabljamo pri obredih in mašah v velikonočnem in božičnem času, na Gospodove praznike in godove, na praznike in godove Marije, angelov in svetnikov, ki niso bili mučenci.

Rdeča barva pomeni ogenj, kri, ljubezen. Uporabljamo jo na cvetno nedeljo, veliki petek, binkošti, na praznike Gospodovega trpljenja, na praznike apostolov in evangelistov ter svetnikov mučencev.

Zelena barva je barva pomladi, novega življenja in zato barva upanja. Uporabljamo jo pri bogoslužju „med letom“, to je po božičnih in velikonočnih praznikih.

Vijolična barva je barva resnosti in spokornosti. Uporabljamo jo v adventnem in postnem času, lahko pa tudi pri pogrebih in mašah za rajne.

Črna barva nam že sama po sebi zbuja občutje žalosti, zato se v črno oblačimo pri pogrebih in drugih žalnih priložnostih. V bogoslužju jo uporabljamo pri pogrebih in mašah za rajne, kjer pa se lahko nadomesti z vijolično barvo.

Nagradno vprašanje iz prejšnje številke: Kako se imenuje sveta posoda na sliki? Pravilni odgovor je: monštranca. Med pravilnimi odgovori je žreb izbral Marijo Miholič, Bratonci 107, ki prejme zgoščenko Msgr. Lojze Kozar, duhovnik in glasbenik, 1910-1999.

Nagradno vprašanje št. 4: Katero barvo bogoslužnih oblačil uporabljamo na 1. adventno nedeljo?

Odgovore pošljite na naslov: Uredništvo Poti k Bogu, Trg Lojzeta Kozarja 1, 9233 Odranci. Nagrajenca bo izbral žreb.

Neobdelano pole

Socialne razmere so po celom sveti žalostne, v našem kraju pa slabe že od nekda. Gda je naš narod bio ešče bole premožen i tudi bole veren, nišče ne mislo na to, da bi se brigo za stalno preskrbo siromakov. Siromak i bogatec, kmet i arendaš, občina i kodiš so se razmili. Od gladi nihče nej vmro i na cesti tudi nej. Ali zdaj, gda so se vezi i njegovim stvorenjom zrahlale, kda v siromaki vnogi ne vidijo svojega bližnjega, nego samo nepotrebno breme, zdaj mora mladina z odprtim srcom stopiti k vsakšemi i njemi nūditi pomoč. Tisti, ki nema gnes den odprtoga srca, ne spada med lūdi. Oprto srce je dejanska lūbezen do tpečega bližnjega. Gučati ali pisati od lūbezni do bližnjega ne reši socialnega pitanja. Guč i pisava je samo kazalo poti, kama se obrnemo s čūtečim srcom. Delati se mora za trpeče, za vse trpeče, naj te že ne dobijo dela, štero jim ide, naj teže nemajo človeka dostojnoga preživljanja... Da če nema človek odprtoga srca do siromakov, je vsa njegova pobožnost skažljivost.

Prim. Neobdelano pole., v Novine, XXI (1934)26,1

P.s. Novo pastoralno leto posvečeno kot »sled« evharističnega leta dobrodelnosti in solidarnosti nas vabi, da potrjujemo svojo vero z dobrimi deli storjenimi za bližnjega. Radi poglejmo, v družini in župniji, okrog sebe na telesno in duhovno uboge in se ob njih ustavimo s pomočjo.

Halasovi shodi

Z molitveno pripravo pred Najsvetejšim, ki jo je vodila župnija Odranci, se je v župnijski cerkvi v Črensovcih, 25. junija 2010, začel molitveni shod za beatifikacijo Božjega služabnika Danijela Halasa. Sv. mašo je vodil škof dr. Jožef Smej, ob njem je somaševalo šest duhovnikov. Škof dr. Jožef Smej je v homiliji spomnil na dan državnosti, ki ga ta dan obhajamo in na potrebno ljubezen do domovine. Škof Smej je še predstavil dokument, iz katerega je razvidno, kakšen je bil Danijel Halas. Ko je mariborski škof pred diakonskim posvečenjem vprašal črensovskega župnika Jožefa Čačiča, kaj meni o kandidatu Danijelu Halasu, je ta odgovoril: »Ta bo zavzet duhovnik!« Pri sveti maši so sodelovali verniki iz različnih župnij lendavske dekanije. Po sveti maši so domači verniki pripravili kulturni program, v katerem so z izbranimi besedami predstavili otroštvo in mladost Danijela Halasa in govorjene besede pospremili s petjem.

***Halasov shod v Črensovcih je vodil škof
dr. Jožef Smej***

Skupnost slovenskih katehistinj in katehistov je v Stični organizirala 33. študijsko posvetovanje z naslovom Gospod je moja moč in moje veselje. V okviru tega srečanja so v soboto, 26. junija 2010, pripravili romanje in se ustavili tudi v Veliki Polani. Tam jih je sprejel dekan Lojze Kozar in jim predstavil lik Božjega služabnika Danijela Halasa. Z molitvijo ob grobu Božjega služabnika so sklenili postanek v Veliki Polani in odhajali z zavestjo, da jih spremlja veliki vzgojitelj, pogumen pričevalec, ki lahko nagovori tudi današnjega človeka.

Romarje v župnijski cerkvi Srca Jezusovega v Veliki Polani je 21. julija pozdravil začasni župnijski upravitelj Benedikt Emberšič. Verniki iz razkriške župnije so vodili molitveno uro in sodelovali pri sv. maši s petjem in branjem. Sv. mašo je vodil župnik iz Odranec Lojze Kozar. V homiliji je spomnil na evangeljski odlomek, ko je Jezus povedal priliko o sejalcu. Nekatera semena so vzknila in obrodila stoteren, šestdeseteren ali trideseteren sad. Kozar je spomnil na dva duhovnika, ki sta obrodila stoteren sad. Prvi je Božji služabnik Danijel Halas, drugi pa msgr. Lojze Kozar, čigar 100-letnico rojstva letos obhajamo. Halas in Kozar imata veliko skupnega. Skupaj sta bila že v gimnaziji in v Martinišču, nato v bogoslovju, skupaj

Označevanje lokacij za postavitev križevega pota na Hotizi

sta nekaj časa delovala v lendavski dekaniji, o čemer pričajo tudi fotografije. Kozar je bil prvi Halasov naslednik v Veliki Polani, kjer je deloval od 1. junija do 1. novembra 1945. Predvsem pa sta bila duhovno povezana in oba predana Bogu. Halas je bil zavzet voditelj ljudstva in tak je bil tudi Kozar. Halas je bil junaški pričevalec za vero in tak je bil tudi Kozar. Ni preстал mučeniške smrti, je pa desetletja prenašal trpljenje, poniževanje, ko si je skupaj z odranskimi verniki prizadeval za gradnjo cerkve. Kozar je tudi opisal Halasovo mučeniško smrt, ker je želel, da tega junaškega pričevalca spozna čim več ljudi.

“Ali me ljubiš?” To vprašanje je Jezus postavil apostolu Petru in to kar trikrat. To vprašanje je Jezus zastavil tudi udeležencem molitvenega shoda za Halasovo beatifikacijo, ki je bil v soboto, 21. avgusta v župnijski cerkvi Srca Jezusovega v Veliki Polani. Vernike in pet duhovnikov je pozdravil župnijski upravitelj Simon Slana. V homiliji je odranski župnik Lojze Kozar spregovoril o Jezusovem vprašanju: Ali me ljubiš? Tako je Jezus vprašal tudi Danijela Halasa. Prvič mu je to vprašanje zastavil ob maturi. Halas je odgovoril pritrdilno: vstopil je v bogoslovje in se pripravljaj na duhovniški poklic. Drugič mu je to vprašanje zastavil ob nastopu kaplanske službe v Lendavi. Halas je spet odgovoril z dejanji: učil se je madžarskega jezika, da bi vsem vernikom uspešno oznanjal evangelij, skrbel je za verski tisk, zbiral mlade v okviru Marijine družbe... Tretjič je na Jezusovo vprašanje odgovoril v Veliki Polani: zavzeto je opravljal službo župnika, šel je tudi v zapor in vztrajal do mučeniške smrti.

Da ne bi pozabili na to vprašanje, ki ga Jezus vsak dan znova postavlja tudi nam, je vsak udeleženec shoda dobil listek z Jezusovo podobo in z njegovim vprašanjem: Ali me imaš rad?

Benedikt Dejan Emberšič

Naši župnijski zavetniki – Povišanje svetega Križa

Križ je kristjanu živa, pretresljiva povest o Gospodovem trpljenju in poveščanju. Že sv. Pavlu pomeni križ kratek in vsebinsko bogat izraz za odrešenje, ki se je izvršilo s Kristusovo smrtjo in vstajenjem. Razumljivo je torej, da Cerkev križ med vsemi svetimi podobami najbolj časti, posebno še časti relikvije resničnega Gospodovega križa.

Uvedba praznika Povišanja sv. Križa se nanaša na ostanke prvega Kristusovega križa, ki ga je, kot trdijo poročila, našla sv. Helena, mati cesarja Konstantina Velikega. Skoraj tristo leto po Jezusovi smrti je bil grob na Kalvariji zasut in križ zakopan globoko v zemlji. Ko je cesar Konstantin po zmagi nad Maksencijem kristjanom dal svobodo, je cesarjeva mati Helena prišla v Jeruzalem, da bi tam počastila svete kraje, kjer je Odrešenik trpel in umrl. Ker pa so bili ti sveti kraji od poganov oskrunjeni, jih je dala Helena očistiti, ter ukazali kopati tam, kjer bi moral biti Gospodov grob in križ. Razkrili so grob in našli križ, na katerem je Jezus umrl. Konstantin je dal nad grobom zgraditi cerkev Kristusovega vstajenja in cerkev sv. Križa, ki sta bili med seboj povezani. Cerkvi sta bili posvečeni 13. septembra 335. V veličastni cerkvi Božjega groba, izredno bogato okrašeni, so naslednji dan, to je 14. septembra, relikvijo sv. Križa prvič izpostavili v slovesno počestvenje. Tako je posvečenje dvojne Konstantinove cerkve skupaj z izpostavitvijo ostankov Jezusovega križa bilo povod za najstarejši

Oltar s podobo sv. Križa v Črensovcih

praznik v čast sv. Križu.

Praznik povišanja sv. Križa, povezan z obletnico posvetitve cerkve Božjega groba, so kmalu začeli praznovati tudi v Carigradu. V Rimu ga je uvedel papež Gregor Veliki na začetku 7. stoletja. Posebno slovesno pa so praznik povišanja sv. Križa vedno obhajali v Jeruzalemu. Romarica Egerija, ki se je mudila v Sveti deželi okrog leta 385, nam pripoveduje, koliko pobožnih vernikov se je ob koncu 4. stoletja za ta praznik zgrinjalo v Jeruzalem. Več dni so prihajale množice redovnikov, duhovnikov in laikov iz Mezopotamije, Sirije, Egipta, Tebaide ter iz vseh krajev in dežel. Škofov je bilo vsaj nad 40 in 50. Romarica Egerija pravi, da kdo bi lahko prišel, pa ni prišel, se mu je zdelo, da je hudo grešil.

Praznik povišanja sv. Križa nam je spodbuda, naj z globoko, iskreno vero častimo podobo križa. V vsaki krščanski hiši mora biti na vidnem in dostojnem mestu podoba križanega Kristusa, ki naj bi nas spominjala na najpomembnejši dogodek vse človeške zgodovine.

V naši škofiji sta kar dve župnijski cerkvi, ki sta posvečeni Povišanju sv. Križa. To je veličastna župnijska cerkev sv. Križa v Črensovcih, ter župnijska cerkev sv. Križa v Križevcih pri Ljutomeru, po kateri je kraj tudi dobil svoje ime. Po sv. Križu pa se imenuje še kraj Križevci v Prekmurju, kjer je v preteklosti stala kapela sv. Križa, danes pa ta kraj spada v župnijo Gornji Petrovci.

***Župnijska cerkev
povišanja sv. Križa v
Križevcih***

Pastoralna služba

Pastoralna služba v murskosoboški škofiji je široko zastavljena. Kot referent za oznanjevalno komisijo sem v lanskem letu opazal mnogo področij delovanja. Posamezni voditelji so bili v glavnem tudi duhovniki in so delovali na mnogih področjih. To je od njih terjalo veliko napora in stalnega usklajevanja med mnogimi odgovornostmi. Ob prevzemu službe voditelja pastore na škofijski ravni sem se nekoliko ustrašil odgovornosti in dela, ki ga je predhodnik dr. Karel Bedernjak zastavil in izvajal. Vedel sem, da poleg župnikovanja v Bakovcih ne bom mogel dela nadaljevati na enak način. V pogovoru s škofom sem razmišljal v smeri združevanja nekaterih uradov, saj za vsakim uradom stoji oseba, ki ji urad povzroča dodatno obremenitev, še posebej, v kolikor gre za sestankovanja in razdelitev odgovornosti, ki jih nekateri ne naredijo ter ostanejo na ramenih voditeljev, ki imajo že tako ali tako preveč naloženo. Domneva o težavnosti se mi je potrdila tudi ob pogovorih in nagovarjanju za prevzem služb v posameznih uradih ter tudi ob pripombi, ki je bila izrečena nekoliko za šalo nekoliko zares: »Ali je pastoralna služba za to, da nalaga župnikom delo, ki ga brez nje ne bi bilo, ali pa je zato, da župnikom pomaga pri pastoralih?«

Želim, da bi bilo to slednje. V okviru komisij (oznanjevalne, liturgične in karitativne) bomo na podlagi predlogov, ki so jih udeleženci pastoralnega tečaja v Kančevcih, 2. septembra 2010, povedali, izbrali nekaj smernic in nekaj dogodkov, ki bodo za vso škofijo in bodo služila ustvarjanju medsebojne povezanosti in uresničevanja osnovne vsebine pastoralnega leta. Posamezni odbori bodo na svojem področju ohranili dejavnosti, ki so nujne ter jim dodali značaj in vsebino pastoralnega leta. Zaželeno je, da bi vsak odbor imel letno en projekt, h kateremu bi bile naravnane dejavnosti vsega leta ter bi predstavljal vrhunec, praznovanje in motivacijo za delovanje v prihodnjem letu. Za ministrante bi to lahko bil ministrantski kviz, za mlade škofija fest, za katehezo simpozij ipd.

Verjamem, da bo pastorela v naši škofiji živa. Ne zaradi tega, ker me je škof imenoval za voditelja, ampak zato, ker verja-

mem, da vsak duhovnik in pastoralni sodelavec želi, da bi se oznanilo Jezusove blagovesti širilo, da bi praznovanje vere bilo resnično ter da bi dobrota srca imela konkreten izraz. V kolikor bo ostajala taka volja, bomo vedno našli pravi način za pastoralno delovanje tako v župnijah, kakor na ravni škofije.

Voditelj pastoralne službe Franc Zorec

Služba dekana

Za našo katoliško Cerkev je značilno, da duhovniki in laiki sprejememo različne službe. Tako si porazdelimo dolžnosti in odgovornost. Skupaj načrtujemo pastoralno delo in drug drugemu pomagamo pri uresničitvi sklepov in zadanih smernic. Ob mašniškem posvečenju sem škofu posvečevalcu in njegovim naslednikom obljubil pokorščino. Prav v duhu pokorščine sem tudi sprejel delo na župnijah, kamor me je g. škof poslal. Tako sem bil z letošnjim avgustom prestavljen v župnijo Cankova.

Poleg zamenjave župnije me je g. škof imenoval za dekana murskosoboške dekanije. Vem, da pomeni dekanska služba nove obveznosti in tudi več koordinacije z duhovniki in mnogimi vernike v dekaniji. Zame dekanska služba pomeni, prizadevati si za edinstvo z vsemi duhovniki v iskreni povezanosti z g. škofom.

Naloga slehernega vernika naše Cerkve in še posebej vsakega duhovnika je, v povezanosti s svojim škofom, z drugimi sobrati in laičnimi sodelavci, delati za rast božjega kraljestva. Iskreno si želim, da bi vsi duhovniki in verniki v škofiji ob Muri res skrbeli za rast božjega. Naše delo bo obrodilo sadove, če se bomo ravnali po Jezusovih besedah, da je razpoznavno znamenje njegovih učencev medsebojna ljubezen. Sposobnost drugega sprejeti, razumeti, z drugim potrpeti, živeti v miru z bližnjimi je pot, ki vodi k rasti in krepitvi verskega in duhovnega življenja v naši škofiji. Zato mi sprejetje dekanske službe pomeni samo potrditev tega, da smo vsi odgovorni za slehernega človeka.

Pred nami je leto solidarnosti. To leto nas vabi, da mislimo

na druge ljudi, hkrati pa odgovorno mislimo tudi na rodove, ki prihajajo za nami. Vse, kar delamo, vse, kar se dogaja v naši mladi škofiji, je dediščina, iz katere bodo zajemali naši zanamci. Živimo iz preteklosti, ki so jo ustvarjali mnogi duhovni velikani naše dežele ob Muri. Vrli možje in žene naše preteklosti so nam zapustili čudovite zglede verskega življenja. Življenje v naših župnijah in v naši škofiji ustvarjamo vsi. Bog nam je dal mnoge darove in sposobnosti. Položimo jih na oltar našega skupnega življenja.

Ivan Kranjec

Bogojina – XXII. Košičevi dnevi v župniji so bili posvečeni slikarju Janezu Mežanu, ki je v naši župnijski cerkvi upodobil Gospodov vnebohod in križev pot, ter naredil poslikavo v kapeli Marije Pomočnice v Filovcih in v kapeli sv. Vida v Strehovcih.

Dogodki v škofiji

V nedeljo, 13. junija 2010, je v Celju potekal slovenski evharistični kongres in beatifikacija mučenca Alojzija Grozdeta. Slovesnosti se je udeležil tudi murskosoboški škof msgr. dr. Peter Štumpf, duhovniki, redovniki, redovnice in številni laiki iz škofije Murska Sobota.

Na praznik apostolov Petra in Pavla je škof msgr. dr. Peter Štumpf v soboški stolnici bogoslovca Gorana Merica posvetil v duhovnika.

Pred novim pastoralnim letom so se člani župnijskih pastoralnih svetov iz župnij soboške škofije zbrali v župnijski cerkvi Marije Vnebovzete v Apačah. Sveto mašo je ob somaševanju devetnajstih duhovnikov vodil generalni vikar msgr. Franc Režonja. V pridigi je nagovoril zbrane duhovnike in člane ŽPS ter poudaril pomen vrednot. Današnji človek zgublja čut za vrednote. Naloga članov ŽPS je, da oznanjajo. Vsebina oznanila je Jezus Kristus in njegov evangelij. Potrebno je oznanjati z besedo in z življenjem, kristjanom in nekristjanom. Kajti samo Kristus je Odrešenik.

Sv. mašo v Apačah je vodil generalni vikar msgr. Franc Režonja

Na praznik Marijinega Vnebovzvetja je v osrednjem romarskem svetišču v Turnišču škof msgr. dr. Peter Štumpf daroval glavno sv. mašo in nagovoril množico romarjev. Med drugim je povedal: »Slovenski škofje smo določili, da bo novo veroučno in pastoralno leto po naših župnijah in škofijah posvečeno krščanski dobrodelnosti in solidarnosti. Pri tem nismo mislili samo na poživitev karitativne dejavnosti med nami, ampak da bi znali nositi bremena drug drugemu (prim. Gal 6,2).« Škof je še spomnil na pomen usmiljenja, za kar si moramo vsi zelo prizadevati.

Občina Beltinci je škofa msgr. dr. Petra Štumpfa imenovala za častnega občana. Imenovanje so mu izročili na prireditvi, ki je bila 17. avgusta ob občinskem prazniku.

»Nosite bremena drug drugemu« (Gal 6,2). To je geslo letošnjega, 44. pastoralnega tečaja, ki ga organizira slovenski pastoralni svet, da bi duhovnike in vse pastoralne delavce uvedel v novo pastoralno leto. Za murskosoboško škofijo je tečaj potekal 2. septembra v Domu duhovnosti v Kančevcih. Udeležilo se ga je šestdeset duhovnikov, redovnikov, redovnic, katehistinj in katehistov ter drugih. Škof msgr. dr. Peter Štumpf je v uvodnem nagovoru poudaril pomen usmiljenja,

Udeleženci pastoralnega tečaja v Kančevcih

sočutja z drugimi. Osrednje predavanje Z dobrodelnostjo in solidarnostjo proti revščini in izključenosti je pripravil profesor dr. Vinko Potočnik. Najprej je pokazal na oblike revščine v današnjem svetu, v nadaljevanju je analiziral to stanje in pokazal na vzroke, v tretjem delu je predstavil odgovore na izzive uboštva in izključenosti, za sklep pa je navedel nekaj smernic in spodbud za pastoralno leto. Koreferat sta pripravila voditelj Pastoralne službe dr. Franc Zorec in tajnik Škofijske karitas Jožef Kociper. Slednji je predstavil delo Škofijske karitas. Dr. Franc Zorec je poudaril, da je možno načrtno delati dobro in dosegati cilje. Predstavil je tudi načrt za usposabljanje članov ŽPS, Karitas in drugih. Sledilo je delo v skupinah, ko so si navzoči izmenjali misli in nasuli kup konkretnih vzpodbud in nalog, ki jih želimo v tem letu uresničiti.

Spletna stran Škofije Murska Sobota

Vabljeni, da obiščete spletno stran Škofije Murska Sobota na naslovu **<http://www.skofija-sobota.si>**.

Luč mladih 38

***Leto dobrodelnosti in solidarnosti
začnimo z nasmehom, s toplim stiskom
roke, z obiskom osamljenega ali z vzpod-
budno besedo bolnemu***

Jezus kot zgled dobrodelnosti

Leto dobrodelnosti, ki je pred nami, nas vabi, da poleg sebe osrečimo še koga drugega. Vabi nas k dobrim delom, ki bodo prinesla zadovoljstvo in srečo ne samo nam osebno, ampak tudi vsej naši okolici. Pri tem dobrodelnost ne pomeni samo materialnih dobrin, pomeni predvsem skrb za ljudi okrog nas. Ljudje, če le želimo, lahko storimo veliko dobrega, kjerkoli smo. Začeti moramo doma, v naši okolici, na delovnem mestu in nato gremo v širni svet. Vse to lahko storimo le, če imamo dobroto v naših srcih. Najlepši zgled pri tem nam je Jezus. On, ki je s svojo ljubeznijo zmozel vse. S svojim življenjem nam priča o tem, kako pomembno je delati dobro. Jezus je videl stisko trpečih in ubogih, osamljenih in bolnih, zapostavljenih in grešnih. Slehernemu se je približal in mu pomagal. Spomnimo se, kako je nahranil pet tisoč mož ali ozdravil bolnega sina, še več, obvaroval je ženo, ki so jo zasačili pri prešuštvovanju. Na vsakem koraku je Jezus ozdravljaval bolne na telesu in na duši. Svojim učencem je vedno znova naročal, naj delajo dobro. Jezus je luč sveta, sledimo mu na poti v večno življenje. Tudi v odnosu do drugih z nasmehom, s toplim stiskom roke, z obiskom osamljenega ali z vzpodbudno besedo bolnemu.

Mateja Dominko

Dobrodelnost malo drugače

Ob pojmu dobrodelnost nas večina pomisli na ljudi v stiski in na pomoč, ki jim jo lahko nudimo. V današnjem času je stopnja ozavešanja o pomenu dobrodelnosti zelo visoka. Na to nas nenehno opozarjajo tudi reklame številnih nevladnih organizacij, ki nas pozivajo, naj darujemo za nemočne in pomoči potrebne. Tako se lahko večkrat vprašamo, kdo je pravzaprav bolj potreben (naše) pomoči in na kakšen način pomagati, da bomo dobrodelni.

Na tem mestu bi rada z vami podelila izkušnjo, s katero me je obogatilo eno izmed letovanj, ki sem se ga kot prostovoljka

udeležila pred nekaj leti. To je bilo letovanje gibanja Vera in luč, ki povezuje družine in posameznike s posebnimi potrebami. Navada na letovanju je, da začnemo dan z jutranjo budnico. Animatorji hodimo od sobe do sobe ter ob zvokih kitare prepevamo budnico, ki je edinstvena – sestavimo jo zgolj za naše skupno druženje, za to, da povemo »Dobro jutro!« na malce drugačen, prijetnejši način ☺.

Spomnim se, da je bil tretji dan našega letovanja, tretje jutro in s tem čas za budnico. Animatorji smo hodili od sobe do sobe, prepevali pesmico ter skušali udeležence spraviti v dobro voljo že navsezgodaj. Prva dva dni je moja pozornost še posebej pritegnilo zelo tiho in umirjeno dekle na vozičku. Občasno sem imela občutek, da se, čeprav je na letovanju in med ljudmi, počuti osamljeno, morda celo nezaželeno. Pa sem si mislila, da je budnica morda priložnost, ko ji lahko pokažemo, da nam je zelo pomembna in da smo veseli, da je z nami. Med petjem budnice sem stopila k njeni postelji, povlekla z nje blazino, ji glasno vzkliknila »Dobro jutro, vstati bo treba!« in jo začela žgečkati. Punca me je najprej samo začudeno pogledala, nato pa bruhnila v glasen smeh. Dogodek se ji je vtisnil globoko v spomin in mislim, da tudi v srce. Cel dan, vse do konca letovanja, pa še zdaj, ko se občasno srečamo, mi večkrat reče, da se ji tako zgodaj redko nasmehnejo, žgečkal pa je ni še nobeden. Za gesto se mi je večkrat tudi zahvalila, kar se mi je zdelo zelo čudno. Tako kot se njej redko nasmejijo, se meni razen nje, še nobeden ni zahvalil za nasmeh. Se je vam?

Ob tem dogodku sem se že večkrat zamislila. Zanimivo se mi je zdelo in se mi še vedno zdi dejstvo, da me dejanje ni stalo čisto nič. Preprosta kretnja in nekaj spontanih besed, ki pa so po drugi strani sprožile tolikšno zahvaljevanje in navdušenje. »Le kaj je bilo tako posebnega na tem?«, sem se večkrat spraševala. Dekletov odziv me vse bolj spominja na reakcije ljudi, ko prejmejo pomoč in se za njo zahvaljujejo. Tako sem se naučila, da obstaja tudi vrsta dobrotelčnosti, ki se je velikokrat niti ne zavedamo - to so tisti drobni trenutki radosti, malenkosti, ki lahko nekomu (po)barvajo sicer siv

in monoton vsakdan; tista dobrodelnost, ki jo nevede sami dnevno tako dajemo kot tudi prejemamo.

Barbara Horvat, župnija Velika Polana

Moj načrt za leto solidarnosti

Današnjemu svetu, družbi primanjkuje veliko vrednot. Tudi solidarnosti, ki jo poznamo kot podpiranje, odobravanje ravnanja, mnenja koga drugega. Ko so pastoralno leto 2010/2011 razglasili za leto krščanske dobrodelnosti in solidarnosti, so si ga zamislili pod geslom: »Nosite bremena drug drugemu«.

Ali nosim tudi jaz breme svojih bližnjih? Takšno vprašanje bi si moral zastaviti vsak izmed nas. Vsak rad pomaga svojemu bližnjemu, vendar velikokrat pomoč ni vse, kar potrebuje človek. Danes, ko je svet že tako v takšni ali drugačni krizi, je tudi solidarnost pod vprašajem. Kriza je namreč čas preizkušnje za solidarnost, saj se v tem pokaže koliko smo ljudje zmožni podpirati drug drugega. Če solidarnosti ni niti pri najrevnejših, ki se prebijajo iz dneva dan, jo pri bogatih sploh ne iščimo. Svet vodi pohlep in zato je to pastoralno leto idealno, da razmislimo in oživimo svojo solidarnost.

Ljudje smo namreč ustvarjeni tako, da potrebuje podporo drug drugega, predvsem pa razumevanje. Tudi sama sem bolj vesela, ko me domači podpirajo, ko razumejo, zakaj rabim pomoč. Prav takrat pokažejo svojo solidarnost. In da bi tudi jaz spremenila kaj v tej smeri, sem se odločila, da bom to leto še posebej pazila na to, da bom njihovo srečo ohranjala, ne pa kalila. Vsakič, ko mi bo težko izpolniti geslo letošnjega pastoralnega leta, se bom spomnila na to, koliko so za mojo srečo žrtvovali starši, sorodniki, prijatelji, koliko bremen, križev so si nadeli na svoje rame in po vzoru Jezusa Kristusa križe prenesli do konca. Vem, da mojim bližnjim ni bilo vedno lepo, ko so se trudili za moj in svoj boljši vsakdan. Torej bom tudi jaz potrpehla in se potrudila, da bi svojim bližnjim prinašala v srce srečo in razumevanje.

Ljudje smo danes vse bolj grabežljivi, imamo veliko pa bi radi še več. Zato bo eden izmed mojih ciljev tudi to, da bom zadovoljna že z najmanjšim in bom še tisto malo, kar bom imela, bolj cenila. Predvsem pa bom solidarna s šibkejšimi, ki še najbolj potrebujejo našo pomoč. Njihovo srečo bom poskušala vrniti s tem, da se bom letos udeležila več karitativnih prireditev in obiskala v domači vasi vse, ki potrebujejo močnejše samo topel stisk roke in iskren nasmešek za lepši dan.

Natalija Duh

Dogajalo se je

Srečanje mladih v Turnišču

Na predvečer največjega Marijinega praznika smo se zopet zbrali mladi v škofijskem romarskem središču. In kaj bi bila bolj primerna tema za pogovor kot telo? Marija je bila s telesom vzeta v nebo, zato smo se tudi mi nekoliko bolj poglobili v to temo. O telesu je prišel predavat pater Jaroslav Knežević. Ljudje se ne sporazumevamo samo z besedami, ampak tudi s telesom. Če pogledamo samo, kaj pomeni dvignjen palec ali dvignjen kazalec ali dvignjen sredinec. Samo trije prsti in tako različni pomeni! Toda izražamo se lahko tudi s svojim oblačenjem. Ženska se lahko hitro obleče preveč izzivalno in tako vzbudi poželenje moških, čeprav nenamerno. Tudi mediji izkoriščajo telo in ga prodajajo. Vsak dan smo deležni številnih dražljajev, ki vznemirijo misli mladega človeka. Pater nam je povedal veliko zanimivega, nato je sledila sveta maša z nagovorom, po maši pa še kratka pogostitev.

Katja Horvat

Animatorji

23. avgusta, smo vsi animatorji iz župnije Črensovci že nestrpno pričakovali avtobus, da nas odpelje v težko pričakovani Sovjak! Po nekaj prevoženih kilometrih, se nam je že uprl pogled na tablo Sovjak. Takoj smo stekli k našim šotorom

in se udobno namestili. Izvajali smo delavnice, se razgibali z igrami, opazovali lepote narave, prepevali oratorijsko himno in ostale pesmi, se namakali v bazenu in si vzeli čas za prijatelja, saj je letošnje geslo bilo Pazi čas! Kaj pa ponoči? Hmm, noč je bila zelo razburljiva, saj smo morali stražiti zastavo, ki bi jo naši vrstniki iz Murske Sobote skoraj ukradli. Vendar nam je vseeno uspelo. Zaradi teh priprav je naš oratorij potekal kot po maslu.

Saška Kuzma

Kviz

Pravilna rešitev kviza iz 68. številke Poti k Bogu je: Mučenec. Žreb je izmed pravih odgovorov izbral tri nagrajence, ki prejmejo zgoščenko Msgr. Lojze Kozar, duhovnik in glasbenik, 1910-1999. Nagrade prejmejo: Vesna Podgorelec, Hlaponci 4, Juršinci; Polona Gjōrek, Lendavska 45 B, Murska Sobota; Lorita Bencik, Ložič 5, Hotiza. Iskrene čestitke.

Pravilne odgovore so do 1. avgusta še poslali: Stanka Begič, Ana Cvetko, Samuel Čizmazija, Sara Čizmazija, Margareta Dragovan, Dominik Forjan, Olga Glavač, Matej Gomboc, Nikolina Gomboc, Lidija Grah, Alojz Hajduk, Marija Horvat, Zlata Karas, Simon Kerndl, Peter Kociper, Vera Kolenko, Terezija Kozar, Jurij Kozar, Cecilija Lebar, Nataša Lončar, Jure Markoja, Ambrož Maroša, Mirijam Maroša, Veronika Matjašec, Slavica Mertik, Janez Mertik, Tomaž Mertik, Lea Miholič, Marija Miholič, Cecilija Ošlaj, Marija Pahor, Franc Petrijan, Irena Petrijan, Silvo Pozderek, Milena Rajh, Vinka Raščan, Darinka Recek, Alojz Režonja, Elizabeta Sobočan, Anica Stanko, Anica Šalika, Simona Šemen, Milena Šemen, B. Toplak, Dominka Tibaut, Majda Zadavec, Aleksandra Zelko, Damir Zelko, Irma Zelko, Jožef Zelko, Patrik Zrna, Dušan Žižek.

Tokratni kviz je pripravila Mateja iz Odranec. Rešitev kviza pošljite do 1. novembra 2010 na uredništvo Poti k Bogu, Trg Lojzeta Kozarja 1, 9233 Odranci. Tudi tokrat bo žreb izbral tri nagrajence.

V prejšnji številki glasila Luč mladih smo spoznali msgr. Lojzeta Kozarja, katerega 100-letnico rojstva praznujemo letos. V pravilno rešenem kvizu boste dobili geslo Kozarjevega leta, ki ga obhajamo v župniji Odranci.

1. Kje je bil rojen msgr.

Lojze Kozar?

- V – Martinje
- Z – Gorenji Senik
- Ž – Odranci

2. Kdo so bili starši msgr.

Lojzeta Kozarja?

- R – Vendel in Katarina Kozar
- S – Jurij in Marija Kozar
- Š – Martin in Julijana Kozar

3. Kje je bil krščen?

- A – Gorenji Senik
- B – Martinje
- C – Gornji Petrovci

4. Kako visok je Srebrni breg?

- L – 395 m
- M – 404 m
- N – 500 m

5. Kje je končal gimnazijo?

- N – Maribor
- O – Ptuj
- P – Murska Sobota

6. Kje je imel novo mašo?

- J – sv. Ana v Boreči
- K – Martinje
- L – Gorenji Senik

7. Kje je bilo prvo kaplansko mesto?

- A – Trbovlje
- B – Hrastnik
- C – Brežice

8. Kam je bil pregan med 2. svetovno vojno?

- K – Kermedin in Budimpešta
- L – Hosszúpereszteg in Kermedin
- M – Hosszúpereszteg in Lenti

9. Koliko leposlovnih knjig je napisal msgr. Lojze Kozar?

H - 13

I - 12

J - 11

13. Koliko let mineva od rojstva msgr. Lojzeta Kozarja?

U - 90

V - 80

Z - 100

10. Kateri so bili njegovi konjički?

U - zeliščar, urar, čebelar, kolesar, slikar

V - rezbar, poljedelec, gozdar

14. Koga je nasledil kot župnijski upravitelj v Veliki Polani?

Č - Jožefa Smeja

D - Janka Škrabana

E - Danijela Halasa

11. Koliko dni je bil v zaporu v Lendavi?

A - 1 mesec

B - 75 dni

C - 6 mesecev

15. Kje je pokopan?

M - Martinje

N - Odranci

O - Gorenji Senik

12. Koliko cerkva je »postavil« v Odrancih?

D - 1

E - 3

F - 0

GESLO : _____

Vsebina

BESEDE ZA SREČNE POTI	1
+Peter Štumpf: Nosite bremena drug drugemu!	1
ŽGOČE POTI	4
Lojze Kozar ml.: Duhovna in telesna dela usmiljenja . . .	4
Zvest: Veš, Gospod, da...	8
VERSKÉ POTI	9
Lojze Kozar ml.: Rožni venec.	9
Benedikt Dejan Emberšič: Bogoslužna obleka.	10
VPIJOČE POTI.	14
Neobdelano pole.	14
SVETE POTI	15
Halasovi shodi	15
Benedikt Dejan Emberšič: Naši župnijski zavetniki – Povišanje svetega Križa	18
ŠKOFIJSKE POTI.	20
Franc Zorec: Pastoralna služba.	20
Ivan Kranjec: Služba dekana	21
Dogodki v škofiji	22
LUČ MLADIH 38	25
Kviz	30

69. številko Poti k Bogu je v septembru 2010 izdala Škofija Murska Sobota.

Uredniški odbor: Robert Brest, Lojze Kozar ml. in dr. Stanislav Zver.

Priloga – Luč mladih:

pripravila skupina mladih iz soboške škofije

Lektorirala: Frida Jakšič

Prelom in tisk: Tiskarna Klar